

Пене и прехвърля на шията си като огърлица две-три върви сушени круши.

— Имамъ си вино, лютъ пиперъ си нѣмамъ. А виното не е сладко, ако не се подлютишъ, — сочи Пене на чардака нанизанитѣ на дълги върви дребни пиперки.

— Вземи си! — кани домакинътъ.

Прехвърли Пене презъ рамото две-три върви, накичи се като кумъ на сватбарско хоро.

— Да знаешъ какъвъ е тоя бобъ — като масло се маже! — загатва лукаво домакинътъ и се усмихва подъ мустакъ. — Само че не остана мѣсто по тебъ.

— Ще превържа ржкавитѣ на дрехата си — и ще ги напълня... ще кажа на жената да насади отъ него до година, — казва Пене, смѣква палтенцето си, остава по фланела. Премѣта назадъ пълнитѣ завързани ржкави.

— Я вижъ какви дюли имаме — като гърнета! — хапе мустакъ настрана домакинътъ, за да го не види Пене, какъ се смѣ.

— Кжде ли да ги дѣна? — чуди се Пене.

— Ако си юнакъ да отнесешъ единъ котелъ?...

— Единъ ще ми тежи на ржцетѣ, ама два на кобилищата... отнасямъ ги и ще пѣя, — увѣрява Пене, и следъ малко една кобилица съ два котела дюли се залюлѣ на рамото му.

— Магарето до ушитѣ го натоварятъ и пакъ не се бои, та и на

тебъ една тиква нѣма да натежи нали? — хапе отново домакинътъ мустакъ настрана.

— Отнасямъ товаръ повече отъ чичовия мжжкаръ, — увѣрява Пене, и шарената тиква казва на калпака му.

— Такъвъ лукъ си нѣмате въ село, — казва домакинътъ и се смѣ въ шепата си настрана. — Жалко, че нѣма кжде да го туримъ...

— Кой казва, че нѣма кжде? — възразява Пене — и половината отъ дебелия сплитъ овисва отзадъ на Пене като лисича опашка.

— Брей, какъ не се сѣтихте понапредъ за гроздето? Кжде ще дѣнемъ това весло? — вайка се лукаво домакинътъ и захлупва съ две шепи лицето си — да се не види какъ се смѣ.

— Петъ весла ти връзвамъ за тая кобилица, — успокоява го Пене

